

Z vojno ti radirajo domačo zemljo. Prisostvuješ človeku v njegovi najnižji mogoči formi ... Prvinskega živalskega nagona v borbi za obstanek, ki je mešana z najbolj usrano človeško osebnostjo: zahrbtnim in egoističnim hinavstvom. *Človek človeku volk* je za balkanski sod smodnika bila olepšava, včasih še teh pravil preprosto ni. V porušeni in razprodani kiborg-državi ti v javnosti vrtijo samo štanc, preostali norci pa so le krik puščavnika sredi ničesar. Turbo-folk nacionalizem krvavih refrenov. Ideologija, ki prežema politiko. In obratno, politika, ki zaradi lastnega preživetja, naslade, profita, napaja ideologijo. Perfektna simbioza, ki je recept za katastrofo. Za ostajanje v vakumu, praznem od slepote.

Ali apatično izbereš nacionalistično vegetiranje ali postaneš »bosanski psiho«. Prav veliko alternativ ni. In vsekakor ni prav veliko razlogov, da bi bil v svojem solo izpovedništvu diplomatski. Pa čeprav si imenovan Diplomatz. To ni poslušanje za puritance, naj bodo glasbeni ali lirični.

Damir Avdić alias Diplomatz, poznan tudi kot Bosanski psiho ali Graha, se je leta 1964 rodil v Tuzli (BiH). V od Boga pozabljeni Bosni je poznan predvsem po svojem delovanju v hardkor bendu Rupa u zidu. Zanj je dom v undergroundu, drugje ga ni. V takšnem svetu tudi noče prostora drugje.

Na tako direkten album se redko naleti. Predvsem zato, ker Avdić edini lahko s pravo legitimnostjo govori o svetu, ki ga je hočeš nočeš moral gledati, ko se je razsuval v prah. Iz tega praha se danes dviga sranje. Nikomur ne ostane dolžan in nihče mu pri metanju bomb ne more uiti.

Svoje pove pošminkanim antiglobalistom v GAP oblekah s Chejem. Ďubre. Zlaganim in usranim politikom, ki so čez noč zamenjali en ideal za diametralno nasprotnega. Stoka. Vojnim profiterjem, sejalcem krvavega zla, polnoritnim kapitalistom. A kita je sve što imaju. Ljudem, ki objokujejo mrtve, a se ne spomnejo živih. Mrtvi su mrtvi. A ti zastave na pola kolja. Jebo ti pola koplja mater.

To je drugi album Diplomatz, kitara in vokal pa sta njegova edina zvočna kulisa. Vendar to ga še ne naredi nujno za kantavtorja. Brez dvoma ne klasičnega; morda elektrokantavtorja, antikantavtorja ali nekaj čisto tretjega. Vsekakor pa ga je zaradi »vštekanega«, zelo težkega zvoka – čeprav je v glasbenem ustvarjanju povsem osamljen – težko opredeliti ali primerjati s komerkoli.

Top in utesnjen zvok spominja na v samico zaprtega umskega bolnika, ki se zabija ob stene, kriči, a ga nihče ne sliši. Igra sam sebi. Kaj če je svet tako nor, da institucionalizira vse, ki še uspejo ugovarjati na te nesmisle? Pravijo, da so norci. Tesnobno in popolno praznino polni nasilno lomljenje strun na električni kitari, končni zvok je do kraja napolnjen z distoržnom. Rezek glas kitare in tekstovna odrezavost, oboje počasi ter brez vprašanj reže kot britev. In pod temi zvoki teče za Avdića edina sprejemljiva kri. Le da to mesarjenje še bolj boli, ker reže naravnost v živo. Vakum je končno napolnjen, pa čeprav morda s kriki v prazno.

Prispeval Jernej Prodnik
Sreda, 18 Junij 2008 16:00

Diplomatz vas bo peljal do roba, udeležba povsem na lastno odgovornost. Če ga ne boste pripravljene pozorno poslušati, vas bo brez slabe vesti potisnil preko. Nemoj brinut - samo šalji u tri pičke materine.

Zahvaljujemo se založbi Moonlee Records , ki nam je prijazno odstopila CD v poslušanje.

Ocena : 8/10